

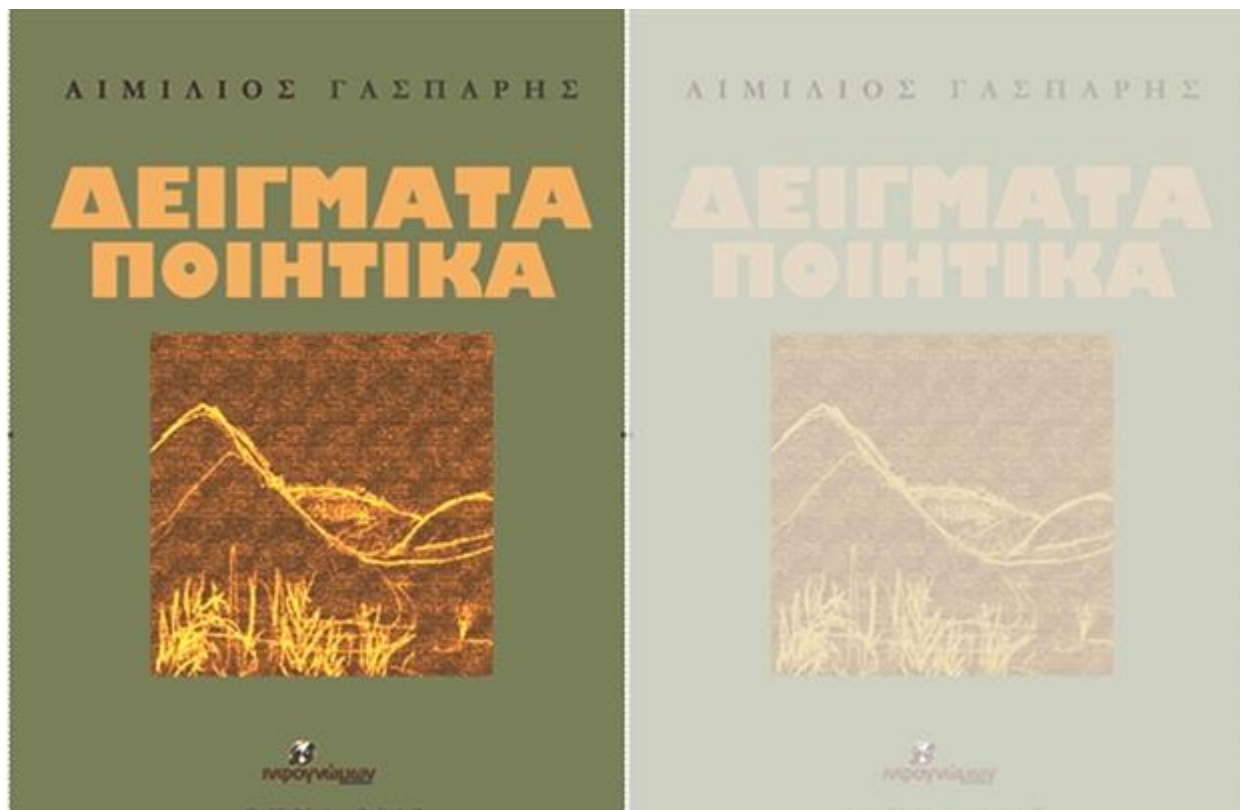
Αιμίλιος Γάσπαρης, μία γνήσια ποιητική φωνή (Λένα Φωτοπούλου, φιλόλογος, Διευθύντρια Γυμνασίου)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=174922>]

Η γραφή του μοντέρνα, συμβολική, υπαινικτική, με πυκνές ανησυχίες. Δεν βρίσκει κανείς ευκολίες ή ρηχούς συναισθηματισμούς, διαβάζοντας ανακαλύπτει φανερές και συσκοτισμένες μάχες του παρελθόντος και του παρόντος, σημειολογικές αναφορές στο χρόνο, τη φθορά, τον έρωτα, την ανθρώπινη ματαιοδοξία και την ματαιότητα. Ποιήματα γραμμένα με σθένος και αλήθεια, καθαρότητα και ρεαλισμό. Σαν αυτόνομα κείμενα πλημμυρισμένα από συναισθήματα, που αναδεικνύουν τη ζοφερή πραγματικότητα, τις αγωνίες, τους φόβους, τις ανασφάλειες, τα αμείλικτα «γιατί».

Ό,τι πονάει αποτυπώνεται στο χαρτί. Σε έναν κόσμο ξεκρέμαστο, σε σύγχυση, σε κρίση, έρχεται η ματιά και η πένα του ποιητή για να πει την αλήθεια του. Οι συγκινήσεις συρρικνώνονται. Ο ρόλος του δεν επιτρέπει στον εαυτό του να «βολεύεται» με τη φαντασία του και τα όνειρά του, αλλά θα αντισταθεί σε αυτή την αδράνεια. Αναλαμβάνει ρόλο ενεργό, γράφοντας ποιήματα που να εκπροσωπούν τη δική του φωνή και ταυτόχρονα τη φωνή «των άλλων», εκείνων που δεν έχουν λόγο. Η ποίησή του λειτουργεί ως τρίτη φωνή, γίνεται η φωνή για όσα αποσιωπήθηκαν και αποσιωπώνται. Φαίνεται να επιλέγει τον δύσκολο δρόμο της μετουσίωσης της πεζολογίας σε ουσιώδη ποιητικό λόγο, τις περισσότερες φορές ανιχνεύοντας την ποιητική ουσία ανάμεσα στα τετριμμένα καθημερινά περιστατικά και συναρμολογώντας την ουσία αυτή με απροσδόκητους και τολμηρούς συνδυασμούς λέξεων ή επιχειρώντας μια διερεύνηση των διακειμενικών σχέσεων και των πιθανών σημείων `συνομιλίας` της ποίησης του με το έργο άλλων λογοτεχνών και ποιητών, όπως ο Γκαίτε , ο Μπρεχτ, ο Χαίλντερλιν, ο Έσσε και ο Τραγκλ .

Υποβάλλονται οι σημασίες της συντελεσμένης καταστροφής, είτε στο επίπεδο του εξωτερικού κόσμου είτε στο επίπεδο της ανθρώπινης συνείδησης, αλλά και των βαθύτερων και συχνά ανομολόγητων επιθυμιών και ονείρων του ανθρώπου, ενώ και στη μια και στην άλλη περίπτωση, απομένει η τραυματική βίωση του ολέθρου και η πικρή αποτύπωσή της. Στην ωδή στο γυμνοσάλιαγκα, αφιερωμένη στον Γκαίτε, λέει: «Και οι μεγάλοι, που δεν είναι λίγοι, το ξέρουν/.... Γνώρισαν πολλά κι έκτισαν παλάτια και άνοιξαν δρόμους/ Στο λαβύρινθο της Ιστορίας/ Δεν ήταν γυμνοσάλιαγκες και όμως λειώσανε και σβήσανε / όπως το παιδικό σχέδιο με μια

κίνηση βιαστική/ Δεν βρήκαν καταφύγιο στα κάστρα και στα όνειρα...»

Υπάρχει έντονα η αίσθηση ότι ωθούμενος από προσωπικά βιώματα, που τον προσδιορίζουν ανεξίτηλα, καταθέτει στην ποιητική συλλογή του, μια ποίηση προκλητικά ρεαλιστική, που ξαφνιάζει, μια ποίηση ανατρεπτική ως προς την τόλμη και την ευθύτητα του κόσμου που μας περιβάλλει και ως προς τον πόνο που η ψυχή και ο νους μας «εκβάλλει». Όποιο όμως κι αν είναι το έναυσμα του δημιουργού, οι λέξεις αγγίζουν την καρδιά και την ψυχή του κάθε αναγνώστη με διαφορετικό τρόπο. Ακριβώς αυτή είναι η μαγεία της ποίησης. Και φυσικά αυτή η επιτυχία οφείλεται σίγουρα στο μεγάλο ταλέντο και το οξύ αισθητήριο του δημιουργού τους, που συνδυασμένα με την σκληρή δουλειά και την αφοσίωση κατάφερε να οικοδομήσει μία γνήσια και αληθινή ποιητική φωνή.